

Мартин Дамянов

Пустинен дъжд

– Неврочиповете са мозъчни импланти със свое собствено съзнание, име и информационен обем. Предполага се двустранна, паралелна връзка между мозъка на Акцептора и Неврочипа. Тъй като Неврочипът се захранва с психичната енергия на Акцептора, то със смъртта на втория, настъпва и неговата собствена...

Из Уводна лекция по биомикроелектроника в Световният
Технически Университет

Всъдехода се наклони силно, преодолявайки косо един бархан, чийто краища бяха раздалечени на разстояние от няколко мили. Пясъка вече беше превзел цялото обитаемо пространство в машината, с което си спечели искреното презрение на капитана и екипажа. Джордж Купър, който изпълняваше ролята и на двете беше изпаднал в състоянието на човек, който току що е бил поканен на обяд от канибали.

– Дявол да го вземе това слънце! – изпъшка той. – Имам чувството, че душ от лава би ми се сторил като есенна прохлада.

– Ще се опитам да усиля топлоотделянето ти, докато стигнем оазиса. – отговори някакъв глас в главата му. – Според сателитната снимка трябва да е съвсем близо.

– Все това ми разправяш вече три часа! – Джордж стовари юмука си върху предния панел. Пеносплавта меко потъна под тежестта на удара. – Бих сменил проклетата бричка за една студена бира. – измърмори той.

– Хабиш енергия, Джордж. Раздразнението може да замъгли разума ти. Оазисът е съвсем близо. Честна дума!

– Боб, искам да ти задам един въпрос. – изсъска Джордж. – Може ли електронно говно, като теб да лъже толкова изкусно? Явно проклетата компания за изкуствен интелект си е свършила добре работата.

– Завий надясно. – каза Боб. – Оазисът е отвъд онази дюна. Можеш да я прекосиш от подветрената ѝ страна.

Джордж сви рязко и форсира двигателя. Всъдеходът се понесе със свистене по стръмния склон, оставяйки две дълбоки дири след себе си.

– Пясък, пясък, пясък... Тук се е събрал целият пясък на света. – измърмори Джордж и изтупа панталоните си. – Ако се изтропам на задната седалка няма да мога да си намеря фашкията от пясък.

Всъдеходът се изкачи върху билото и спря. Последвалата тишина се стовари съвсем внезапно и покри безбрежното пясъчно море като

сянката на приближаваща буря. А небето беше съвсем ясно.

Този път избухна Джордж.

– Това ли е Оазисът, Боб? – запита измамно лукаво той, вперил очи в безбрежната каменна равнина, която започваше от подножието на високата дюна. – Вярно, това не е пясък. – изграчи Джордж. – По-лошо! Това са камъни. Проклети, шибани камъни. Мога да си сплескам главата с един от тях, стига да съм сигурен, че ще те премажа! – Джордж се задъха от яд. – Боб, ти си електронно въплащение на злото.

Джордж млъкна и заби главата си в пулта за управление. Минаха около три минути в които тишината отново бе господар.

– Успокои ли се? – попита Боб и сякаш знаейки, че няма да последва отговор, продължи – Виждаш ли високото плато на северозапад? Според сателитният образ, който ми изпрати бордовият компютър, то е набраздено от уади. Там има река.

Джордж вдигна уморено глава. На около миля пред тях наистина имаше скалисти възвишения. Всичко наоколо обаче беше толкова пусто, че човек трудно би допуснал идеята за течаща река. Камъните не пускат вода, това го знаят и децата. Джордж мълчаливо запали двигателя и запраши в северозападна посока.

– Неврочипът измерва и контролира психичната енергия на акцептора и се намира в непрекъснат контакт с неговото лично несъзнавано. Каквото искате си мислете, но федерацията няма достатъчно средства за да изпраща обучени космически изследователи във всяко затънтено кътче на галактиката. Неврочипът позволява в космоса да бъдат изпращани неподготвени хора. И дори такива, които са с психични отклонения. Неврочипът се справя дори и с това...

Из лекция по роботопсихология в СТУ

Джордж слезе от всъдехода и се изтупа. Макар да беше подготвен, от това, което видя му се зави свят. Обувките му тупнаха глухо върху мократа земя, чиито брегове се миеха от неголяма, но пълноводна река. Намираше се на входа на сравнително плитък каньон, ограден от двете страни с плоски, вертикални и обрасли с буйна растителност стени. Реката се виеше в скромното си корито и се спускаше в нещо прилично на водопад, но много малък. След това се извиваше силно и се скриваше от

погледа му. До ушите му достигна шум от прелитащи птици.

– Боб, ако съм бил наистина такъв тъпанар за каквото се мисля, трябва веднага да ти се извиня. – каза замаяно Джордж. – Това е най-хубавото кътче, което някога съм виждал с очите си. Дяволски хубаво местенце!

Той се наведе и опипа пръстта, за да се увери, че е истинска. После хвърли няколко камъчета във водата, а едно от тях подскочи три пъти преди да потъне. Обгърна го приятна прохлада.

– Те идват, Джордж.

Човекът инстинктивно подскочи и стисна силно парализатора. Огледа се внимателно на всички посоки. Не видя абсолютно нищо. Ромонът на реката и далечните писъци на птиците бяха единствените звуци, до които можеше да се домогне закърнелия му слух.

– Къде? – предпазливо попита той.

Джордж си мислеше за сателита в орбита, от който бордовият компютър преpraщаше сигнали до Боб. Дали не се беше повредил?

– В момента са точно зад теб. Наблюдават те. – каза спокойно Боб. – Не бързай да се обръщаш.

Джордж се обърна. Плавно. Отначало не ги видя, но раздвижването в храстите му помогна да се ориентира. Приличаше на човек. Но какъв човек, помисли си той като изпусна дъха си със слаба въздишка. Към първият туземец се присъединиха и други.

Бяха дребни създания, толкова близки до човека, че изглеждаха почти хубави. Всъщност те са доста красиви, призна пред себе си Джордж. Имаха овални, интелигентни черти и дълга, черна като абанос, притегната в основата на тила коса. Тези, които Джордж набеди за мъже бяха по-високи с около педя и носеха бляскави украшения по телата си. Мъжът отпред имаше украшение и на лявата си ръка. Това трябва да е вождът, помисли си Джордж и си придаде най-благата усмивка на която беше способен. Резултатът беше моментален – дузина мъже насочиха към него копията си. Сигурно им приличам на Иванушка от приказката за златната ябълка, помисли си той с огорчение.

– Внимателно, Джордж! – каза най-сетне Боб. – Плашиш ги.

Вождът каза нещо. Другите мъже се размърдаха и заобиколиха Джордж. Той се почувства невероятно глупаво – като котарак, с който мишките мислят да си направят барбекю.

– Кажй нещо без да правиш резки движения. – каза Боб. – Опитвам се да съставя невро-лингвистичен модел.

– Ъъъ, здравейте! – усмихна се тъпо Джордж. Все едно разговарям

с фритюрника, помисли си. – Искате ли маруля? Мога да ви услужа с... две?

Вождът изграчи нещо. Другите не помръднаха.

– Не ти подхожда да ревеш така младежо. – каза Джордж с блага усмивка. – Хубава долинка си имате. – той описа голям кръг с ръце.

Вождът се изхили и също описа кръг.

– Готово. – каза Боб. – Лингвистичната характеристика съвпада с тази на народите от мъглявината Ръждясъл конник. Той току що каза, че си кръгъл идиот. Обичаен поздрав.

– Кажи им, че идвам с мир. Имаш контрол върху речевата зона.

Думите започнаха да подскачат в устата на Джордж, като подивели жаби в изгорял снегорин, а езика си той усещаше като червей, който някой усилено се опитваше да превърне в ластик. После дойде прояснението и освети трънливия път, по който стъпваше Джордж. Накрая се оказа, че това все пак е трънлива пътечка, тъй като повечето от техните думи бяха непознати и за Боб. И макар че Боб се учеше доста бързо, Джордж едва не увисна на едно дърво с изцъклен поглед и обелен език. По погрешка бе казал, че жената на вожда е красива като пъпчива, вместо като пълна луна.

– Доста са се стегнали. – каза накрая Боб. – Страхуват се от нещо наречено Нимбус, техният бог предполагам. Казват, че бил жив и ги навестявал от време на време. Всичко тук му принадлежи.

– Ха, малък Рокфелер! – засмя се Джордж.

Вождът отново заграчи и размаха ръце.

– Съществува легенда – започна Боб – в която някакъв пришелец от космоса, наречен Амбър решил да се изправи срещу Нимбус.

– Дано не му се е разсърдил много.

– Той казва, че Нимбус му е взел душата, след това е превърнал цялата земя в пустиня. Оставил е само няколко долини като тази. – Боб млъкна. После пак заговори. – Молят те да си тръгнеш веднага.

– А? – сепна се Джордж. – Хубава история. Наистина.

– Джордж, тези хора умират от страх. – каза Боб.

– Кажи им, че идвам с мир и не искам нищо от тях.

– Джордж, те не се страхуват от теб. Хм. Те мислят, че Нимбус ще изпепели селището им и... и ще вземе душата ти.

Вождът плесна с ръце. Едно момиче излезе напред и застана до него.

– Искат да я вземеш със себе си. Жертвоприношение към Нимбус.

– А, ако откажа?

– Ще я убият. Те вярват, че и ти ще умреш. Казват, че Нимбус скоро ще те открие и се надяват тя да го убеди да не унищожава селището им.

– Добре, кажи им че ще я взема със себе си, ако приемат този дар.

Джордж откачи часовника от ръката си и го подаде към вожда.

Вождът енергично запротестира. Едно момче вдясно от него му подаде някаква черна кутия поръбена със златен кант. Вождът я отвори.

Джордж се опули.

– Можеш ли да анализираш това, което виждам Боб?

– Да, Джордж. Това е лазерен нож. Много хубав при това.

– Хм. – каза Джордж. – Ммдаа. Нека не прибързваме със заключенията. – гласът му вече не звучеше убедително.

– Вождът каза, че не иска този предмет.

– Питай го как изглежда този Нимбус.

Като чу, вождът падна на колене и започна да нарежда нещо. Същото сториха и останалите. Той заговори без да вдига очи.

– Каза, че Нимбус дава храната им и пълни реките им. Каза, че Нимбус може да бъде където си пожелае... и нещо което не мога да разбера.

– Страхотно. А каза ли да си нося въже? Просто за всеки случай.

– Не, но каза да се пазиш от пустинния дъжд.

– Пустинен дъжд?! – облещи се Джордж. – Това пък какво е?

До Дженерал Илектрик Со. Ltd.

Отдел за разработка и производство на изкуствен интелект.

Колония СТ-347 съзвездие Орион

Незабавно да се преустанови производството на мозъчни импланти т.нар. Неврочипове! Да се издирият и унищожат всички произведени до момента единици.

Кал Хейгън

президент на галактическия съюз

Джордж дояде вечерята си с явно неудоволствие. Момичето не беше пипнало своята. Непрекъснато пееше нещо и на Джордж вече му се искаше да я удуши. Гънкият ѝ глас му лазеше по нервите като куца стоножка.

– Няма ли да спреш най-сетне? – изрева той. Стана и започна да снове около масата. – Боб не мислиш ли, че е добре да излетим?

– Трябва да дочакаме изследователския екип, Джордж. Няма да ни стигне горивото в орбита, а и мисля че не би искал да изгубиш дела си.

– Зная, зная. – каза Джордж подхвърляйки умело лазерният нож, който му даде вождът на племето. – Просто...

– Си уплашен, нали?

– Неее. Това е... глупаво. – думата абсурд се беше завряла в главата му и не искаше да излезе от там. – Това е измислица, която да държи племето настрана. Вероятно някоя друга цивилизация...

– Приборите показват, че времето се разваля. Идва буря, Джордж.

Навън вече се беше смрачило и тъмни облаци висяха от небето като невероятно грозни коледни играчки. Подухваше слаб ветрец. Момичето се сгуши в ъгъла и изведнъж млъкна. Чуваше се единствено тихото жужене на климатичната инсталация.

– Колко често се разразяват гръмотевични бури в пустините Боб?

– Различно. В някои пустини има изразена сезонност, други не получават валеж в продължение на години.

– Но в долината течеше река! Как е възможно?

– Това е прецедент в нашата наука, Джордж. Пустинните почви са много богати на соли, тъй като изпарението винаги превишава валежите. Ето защо там виреят само сухоустойчиви храсти.

– Значи някой докарва водата там, нали? – каза Джордж и оглушителна гръмотевица удави последните му думи.

Джордж погледна масата. Водата в чашата се тресеше. Момичето беше пребледняло като платно.

– Нимбус... – изрече едва чуто тя.

Джордж я погледна учудено.

– Какво каза? – попита изненадано той.

– Нимбус идва. Ще ни убие. – проплака тя. – Не трябваше да идваш тук чужденце.

– Кажи ми какъв е този Нимбус? Ако ми го опишеш, ще знам как да се боря с него. – Джордж се ядоса. – Хайде, говори, мръснице!

Тя го изгледа с насмешка.

– Искаш да се бориш с Нимбус? Тогава излез и се бий. Той вече е тук. Сигурно си сляп щом не го виждаш.

Джордж се плесна по челото.

– Пустинен дъжд. Река. Как може да съм толкова тъп! Невероятно. Нимбус е облак! Не мога да повярвам. – думите му заглъхнаха в

оглушителния гръм. Корабът се затресе.

– Компютър, зареди йонните ракети. – изкрещя Джордж. – Мисля да поизпека този облак. Дано не е твърде жилив.

Лудостта избухна в главата му като огромен празничен фейерверк. В мозъка му се зародиха цял куп налудни идеи, които се разбушуваха и напиха да излязат като развалена риба от консервна кутия. Погледът му помътня.

Навън бурята вилнееше с пълна сила. Светкавиците раздираха небето сякаш искаха да го превърнат в огромна гирлянда. Тонове вода се изсипваха върху кораба в стремежа си да го удавят. Тогава от кораба се изстреляха първите йонни ракети и разцепиха тъмнината. Последваха още няколко. Корабът се разтресе от огромното усилие и се наклони на една страна. Носът и една трета от корпуса му бяха заринати под пясъка.

– Умри! Умри, блатно чудовище! – хилеше се Джордж. – Аз съм вълшебникът от Оз. Принцът на мрака!

Момичето беше припаднало от страх. Лежеше проснато до стената и Джордж танцуваше около нея. Беше толкова весело!

След малко бурята стихна толкова внезапно, колкото беше и започнала. Опиянен от победата си над чудовището, Джордж се изстреля навън върху мокрия пясък.

– Спечелих! Спечелих! – крещеше той. – Спечелих златният жезъл. Сега мога да яздя тайфун!

Облакът пораженски наблюдаваше лудите подскоци на Джордж. Беше озадачен. Съществуването беше все още живо въпреки тоновете вода, които изля върху него. Това не му се беше случвало досега.

– Нещастник! – ревеше Джордж. – Върви си вкъщи да поливаш цветята! Ха, ха, ха. Ще се пукна от смях.

Облакът стоеше и наблюдаваше безучастно. Някой му изпращаше сигнали. Дали беше онова същество? Невъзможно. То бе толкова откачено, че ако лудостта се използваше за гориво, спокойно можеше да задвижи планетарна централа. Сигналите все пак идваха отдолу.

Джордж продължи да подскача. Унесен в обезумелия си танц той не забеляза първите капки. Облакът се уплътни и промени цвета си в отровно зелен. Капките бяха големи и падаха около Джордж. Той почувства болката едва когато кожата се свлече от лицето му и оголи почернелите му зъби. Валеше киселина. Опита да прикрие тялото си с ръце но над главата му се издигнаха единствено две голи чукачетата. Трупът се срина безпомощно в мокрия пясък.

Постепенно дъждът спря. Облакът се сниши и обви остатъка от тялото му като гигантска медуза. После отново се издигна и бързо се понесе на северозапад. Към селището.

* * *

– Виждам кораба! Вижте само какво е останало от надписа. – изхили се Свен Торстен. – МИЛЕН. Май това момче добре си е поиграло с метеоритите.

– Той е луд. – отвърна му един висок русокос мъж на има Бил Мъри.

– Че кой друг би могъл да издържи толкова време сам в открития космос? Както виждаш, лудостта също си има предимства.

– Скапаното правителство няма да му даде и грош.

– За тази пустош ли? – ухили се Свен отново.

– Готово. Можем да излезем и да поогледаме. – каза Бил. – Хайде момчета, да се поразтегнем навън. Ама, че гнусен облак.

– На мен зеленото ми харесва. – изхихика се Свен.

– Вън, влечуго! Писна ми от теб. – Бил го избута насила навън.

– Готово, командер! На някой играе ли му се бейзбол?

Мъжете наизлязоха навън и се запътиха към малкият полузаринат в пясъка кораб. Пясъкът под краката им беше все още влажен.

– Няма го. – дотърча задъхан Свен. Но, открих това вътре. – Той побутна уплашеното момиче напред с игрива усмивка.

– Нимбус. Нимбус... – шепнеше тя и сочеше уплашено нагоре.

– Какво каза? – усмихна се Бил и избърса една капка от бузата си. Вместо вода по дланта му се стече кръв.

Дъждът трая по-малко от десет минути. От хората останаха само струйки дим. Нимбус се разстели и запъпли към големия кораб.

– С това чудо може да се лети! – каза Боб. – Като с вълшебна метла.

Облакът потръпна в съгласие. За пореден път се убеди, че това малко нещо в сърцевината му имаше блестящи идеи.

КРАЙ

© 2001 Мартин Дамянов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1325>]